

بسم الله الرحمن الرحيم

درس بیست و سوم

بدعت‌های صوفیه

بدعت ذکر خفی و جلی

البته ذکر در لغت به معنای یاد کردن می باشد که اگر یاد خدا باشد ذکر الله است که اقسامی دارد . ذکر هنگام مصیبت ، معصیت ، عبادت و طاعت الهی ، نعمت

از حالتها و اقسام ذکر الله ، ذکر زبانی است که بر دو گونه است ۱- بیان کردن معارف حقه ، ذکر فضائل اهل بیت (علیه السلام) ۲- و گاهی به صرف جاری کردن نام الهی بر زبان است.

باید این نکته را دانست که کیفیت و چگونگی و حالت ذکر باید مورد پذیرش شرع باشد

مرحوم مجلسی می فرماید دو نوع ذکر که در بین اهل تصوف به عنوان ذکر خفی و ذکر جلی شایع است بدعت می باشند زیرا در رابطه به این نحوه ی خاص از ذکر و حالات صوفیه در هنگام ذکر گفتن سند معتبری وجود ندارد.

یکی از ادعاهای صوفیه این است که یکی از بزرگان آنان به نام (معروف کرخی) از اصحاب ائمه بوده است و می خواهد از این رهگذر به اعمال و رفتار خود مشروعیت ببخشد ، اما مرحوم مجلسی در دیگر کتب خود با دلاول متعدد این ادعا را رد می کنند و می فرمایند نامی از معروف کرخی به عنوان یک صحابی در هیچ یک از کتبی رجالی وجود ندارد و علمای حدیث و سیره نویسان و تاریخ نگاران ذکر کرده اند. نیآورده اند.